

Františkovo slovo

č.229

Konat dobro na zemi se srdcem tesknícím po nebi

Nebe je otevřené, nenahání strach

Ježíš přišel oddělovat dobro od zla

O Skutcích apoštolů - »všechno měli společné« (Sk 4, 32)

Dveře ke spáse jsou těsné, ale pro všechny

Sarah: Skutečnou nouzí je zapomenutí na Boha

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Konat dobro na zemi se srdcem tesknícím po nebi

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V dnešním úryvku z evangelia (srov. *Lk 12,32-48*) nabádá Ježíš učedníky k ustavičné bdělosti. Proč? Aby postřehli Boha, vstupujícího do jejich života, protože Bůh neustále vstupuje do života. A indikuje způsoby, jak tuto bdělost správně prožívat: »Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří« (v.35). Nejprve »přepásaná bedra«, což je obraz, který evokuje poutníka, přichystaného vydat se na cestu. Jde o to nezapouštět kořeny do pohodlné a bezpečné půdy, nýbrž prostě a s důvěrou se svěřit - být otevření – Bohu vstupujícímu do našeho života, Boží vůli, která nás vede k příštímu cíli. Pán jde ustavičně s námi a často nás drží za ruku a vede, abychom na této tak obtížné cestě nezbloudili. Kdo totiž důvěřuje Bohu, dobře ví, že život z víry není statický, nýbrž dynamický! Život z víry je neustálé putování, směřující na stále nové etapy, které den po dni ukazuje Pán. On je totiž Pánem údivu, Pánem novostí, ale těch pravých!

Prvním způsobem je tedy mít »přepásaná bedra«. A potom se po nás chce, abychom udržovali »hořící lampy«, abychom byli s to osvěcovat temnotu noci. Jsme tedy vybízeni, prožívat opravdovou a zralou víru, schopnou osvěcovat četné životní „temnoty“. Známe a každý jsme zakusili dny opravdových duchovních nocí. Lampa víry potřebuje být ustavičně živena v setkání s Ježíšem od srdce k srdci v modlitbě a naslouchání Jeho slovu. Zopakuj, co jsem řekl již mnohokrát: noste s sebou v kapse malé evangelium k četbě. To je setkání s Ježíšem, s Ježíšovým slovem. Tato lampa setkání s Ježíšem v modlitbě a Jeho slovu je nám svěřena pro dobro všech. Nikdo se totiž nesmí soukromnický stáhnout do jistoty vlastní spásy bez zájmu o druhé. Je iluzí, když někdo věří, že se může osvěcovat sám v sobě. To je přelud. Pravá víra otevírá srdce k bližnímu a podněcuje ke konkrétnímu společenství s bratry, zejména s těmi, kdo žijí v nouzi.

A Ježíš – aby nám umožnil chápat tento postoj – vypráví podobenství o služebnících, kteří čekají na příchod svého pána, až se vrátí ze svatby (srov. 36-40), a podává tak další aspekt bdělosti, totiž abychom byli připraveni na poslední a definitivní setkání s Pánem. Každý z nás se jednoho dne setká a ocitne na tomto setkání. Každý z nás má datum svého definitivního setkání. Pán říká: »Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. ... A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení!« (vv.37-38). Těmito slovy nám Pán připomíná, že život je pouť k věčnosti. Proto jsme povoláni přinášet užitek ze svých talentů, které máme, aniž bychom kdy zapomněli, že »tady nemáme město k trvalému pobytu; to budoucí město hledáme« (*Žid 13,14*). V této perspektivě se každý okamžik stává cenným, takže je třeba na této zemi žít a jednat se steskem po nebi: mít nohy na zemi, kráčet po zemi, pracovat a konat dobro na zemi se srdcem tesknícím po nebi.

Nemůžeme doopravdy chápat, v čem spočívá tato vrcholná radost, nicméně Ježíš nám to dává tušit v podobenství o pánu, který při svém návratu najde služebníky, jak bdí: »pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je« (v.37). Věčná radost ráje se projevuje takto: situace se obrátí a nebudeme již služebníky, kteří slouží Bohu, nýbrž sám Bůh bude obsluhovat nás. A tak jedná Ježíš už nyní: Ježíš se za nás modlí, Ježíš na nás hledí a prosí za nás Otce. Ježíš nám slouží nyní, je naším služebníkem. A to bude naše definitivní radost. Myšlenka na konečné setkání s Otcem, jenž oplývá milosrdenstvím, nás naplňuje nadějí a podněcuje k ustavičné snaze o naše posvěcení a vytváření spravedlivějšího a bratrštějšího světa.

Panna Maria ať nám v této snaze pomáhá svojí mateřskou přímluvou.

Nebe je otevřené, nenahání strach

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V dnešním evangeliu ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie se Nejsvětější Panna modlí slovy: »Velebí má duše Pána a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli« (*Lk 1,46-47*). Podívejme se na slovesa této modlitby: *velebí* a *jasá*. Jásot propuká, dojde-li k něčemu natolik krásnému, že nepostačuje zaradovat

se v nitru, v duši, ale štěstí se chce projevit celým tělem a zajásá. Maria jásá kvůli Bohu. Kdo ví, zda jsme také my někdy jásali nad Pánem. Jásáme nad dosaženým výsledkem, nad obdrženou dobrou zprávou, avšak Maria nás dnes učí jásat v Bohu, protože činí »veliké věci« (srov. v.49).

K velikým věcem odkazuje další sloveso: *velebit*. Velebit totiž znamená chválit něčí velikost, něčí krásu... Maria vyzdvihuje Pánovu velikost, chválí Její a říká o NĚm, že je doopravdy veliký. V životě je důležité hledat veliké věci, jinak se ztratíme ve spoustě maličkostí. Maria nám ukazuje, že chceme-li, aby náš život byl šťastný, je třeba dávat první místo Bohu, protože jedině On je veliký. Kolikrát jen však v životě sledujeme věci nepatrného významu: předsudky, nevraživost, rivalitu, závist, iluze a pomíjivá materiální dobra... Kolik hloupostí v životě! Známe to. Maria dnes vybízí, abychom vzhlíželi k »velikým věcem«, které jí učinil Pán. A také nám, každému z nás Pán činí veliké věci. Je třeba rozpoznat je, zajásat nad nimi a velebit Boha za tyto veliké věci.

Dnes totiž slavíme tyto »veliké věci«. Marie je vzata na nebe. Nejvznešenější slávy dochází jako první ta nepatrná a pokorná. Ona, která je lidským tvorem a jednou z nás, duší i tělem dosahuje věčnosti. A tam nás očekává, jako matka čekající, až se její děti vrátí domů. Boží lid ji proto vyzývá jako „bránu nebeskou“. Jsme poutníky na cestě k domovu tam nahoře. Díváme se dnes na Marii a vidíme cíl. Vidíme, že jedna stvořená bytost byla přijata do slávy Ježíše Krista vzkříšeného a touto bytostí nemohl být nikdo jiný než Ona, Matka Vykupitele. Vidíme, že v ráji spolu s Kristem, novým Adamem, je také Maria, nová Eva, což nám na naší pozemské pouti dodává útěchu a naději.

Slavnost Nanebevzetí Panny Marie je pobídkou pro všechny, zejména pro ty, kdo trpí pochybnostmi, rmoutí se, žijí se sklopeným zrakem, který nedokážou pozvednout vzhůru. Hleďme vzhůru, nebe je otevřené, nenahání strach, už není daleko, protože na prahu nebe je matka, která nás očekává. Je to naše matka. Miluje nás, usmívá se a bedlivě nás podporuje. Jako každá matka chce pro svoje děti to nejlepší a říká nám: „Jste v Božích očích drahocenní; nebyli jste stvořeni pro malé světské potěchy, nýbrž pro veliké nebeské radosti.“ Ano, Bůh se totiž raduje, nenudí se. Bůh je radost. Nechme se vzít Madonou za ruku. Pokaždé když bereme do rukou růženec a modlíme se k ní, činíme krok vpřed směrem k velikému cíli života.

Nechme se přitahovat pravou krásou, nenechme se vysát životními maličkostími, nýbrž volme nebeskou velikost. Svatá Panna, nebeská brána, ať nám každý den pomáhá hledět s důvěrou a radostí tam, kde je náš pravý domov, ve kterém nás jako matka očekává.

Angelus

18.8.2019

Ježíš přišel oddělovat dobro od zla

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

V dnešním evangeliu (srov. Lk 12,49-53) upozorňuje Ježíš učedníky, že nastala chvíle rozhodnutí. Jeho příchod na svět je totiž mezníkem zásadních rozhodnutí. Rozhodnutí pro evangelium je neodkladné. A k lepšímu pochopení tohoto svého odkazu používá Ježíš obrazu ohně, který přinesl na zem. Říká: »Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul« (v.49). Tato slova mají pomoci učedníkům vzdát se veškeré lenosti, apatie, lhostejnosti a uzavřenosti a přijmout oheň Boží lásky, která – jak podotýká sv. Pavel – »je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého« (Řím 5,5). Právě Duch svatý totiž působí, že máme rádi Boha a bližního, a Ducha svatého všichni nosíme v sobě.

Ježíš zjevuje svým přátelům - a také nám - svoje neuvěřitelnější přání: přinést na zem oheň Otcovy lásky, která rozněcuje život a skrze něj je člověk spasen. Ježíš nás volá, abychom ve světě šířili oheň, díky němuž budeme rozpoznáni jako Jeho opravdoví učedníci. Oheň lásky, který roznítil ve světě Kristus skrze Ducha svatého, je ohněm, který nezná hranic a je všeobecný. Bylo to patrné již od prvních dob křesťanství: svědectví evangelia se šířilo jako blahodárný požár, překonávající každé rozdělení mezi jednotlivci, sociálními kategoriemi, lidmi a národy. Svědectví evangelia pálí, spaluje každou formu partikularismu a uchovává lásku, aby byla otevřena všem a nakloněna chudým a vyloučeným.

Přilnutí k ohni lásky, který Ježíš přinesl na zem, proniká celou naši existenci a požaduje, abychom se klaněli Bohu a byli ochotni sloužit bližnímu. Adorovat Boha a ochotně sloužit bližnímu. Za prvé: adorovat Boha znamená naučit se této modlitbě klanění čili adoraci, na kterou nezdědka zapomínáme.

Proto vybízím všechny, aby objevovali krásu adorace a často tuto modlitbu konali. Za druhé: ochota sloužit bližnímu. S obdivem myslím na četné komunity a skupiny mladých, kteří se i během léta věnují této službě ve prospěch nemocných, chudých a postižených. K životu podle evangelního ducha je zapotřebí, aby se vedle stále nových potřeb, jež ve světě vyvstávají, vyskytovali i Kristovi učedníci, kteří dovedou odpovídat novými charitativními iniciativami. A takto – klaněním se Bohu a službou bližnímu, obojím zároveň – se evangelium projevuje opravdu jako oheň, který zachraňuje a mění svět tím, že mění srdce každého.

Z tohoto hlediska je pochopitelný Ježíšův výrok z dnešního úryvku, který se zprvu může jevit jako zarážející: »Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení« (Lk 12,51). On přišel „rozdělovat ohněm“. Rozdělovat co? Dobro od zla, spravedlivé od nespravedlivého. V tomto smyslu přišel rozdělovat, způsobit krizi - leč uzdravující - v životě svých učedníků, totiž zpřetrhat laciné iluze těch, kdo věří, že mohou slučovat křesťanský život a zesvětštění, křesťanský život a kompromisy všeho druhu, náboženskou praxi a jednání směřující proti bližnímu. Někteří si myslí, že lze spojit náboženskou praxi a pověrčivost, když údajní křesťané chodí za věštcem či věštkyní a nechávají si hádat z ruky! To je pověra, to není od Boha. Je třeba nežít pokrytecky, nýbrž mít ochotu platit za koherentní rozhodnutí. Každý z nás by měl v životě usilovat o tento postoj důslednosti, totiž platit za to, že důsledně dbá evangelia. Koherentní evangelium. Je totiž dobré říkat si křesťané, ale především je třeba být křesťany v konkrétních situacích a dosvědčovat evangelium, jehož podstatou je láska k Bohu a k bratřím.

Nejsvětější Panno Maria pomoz nám, ať si necháme očistit srdce ohněm, který přinesl Ježíš, abychom jej svým životem šířili důslednými a odvážnými rozhodnutími.

Generální audience

21.8.2019

O Skutcích apoštolů - »všechno měli společné« (Sk 4, 32)

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Křesťanské společenství se rodí z překypujícího daru Ducha svatého a roste kvasem sdílení mezi bratry a sestrami v Kristu. Církev je budována dynamismem *solidarity* jako Boží rodina, jejíž ústřední zkušeností je *koinonia*; toto řecké slovo znamená „dát do společenství“, „dát do společného“, být společenstvím, nikoli se izolovat. Taková je zkušenost prvotní křesťanské obce, tedy sdílet, komunikovat a účastnit se. V prvotní církvi odkazuje toto slovo především k účasti na Kristově Těle a Krvi. Proto když přistupujeme k eucharistii, říkáme, že jdeme na přijímání, přijímáme Ježíše a Jeho přijetím přijímáme bratry a sestry. Účast na Kristově Těle a Krvi, uskutečňující se ve mši svaté, se vyjadřuje bratrskou jednotou, a tudíž i společným sdílením majetku a sbíráním peněz pro mateřskou církev v Jeruzalémě (srov. Řím 12,13; 2 Kor 8-9). Chcete-li vědět, zda jste dobrými křesťany, musíte se modlit, přistupovat k přijímání a ke svátosti smíření. Avšak signálem obrácení tvého srdce je obrácení, sahající do kapes a dotýkající se tvých zájmů, tedy to, že je někdo štědrý k druhým a pomáhá těm nejslabším a nejchudším. Když dorazí obrácení tam, máš jistotu, že je pravé. Pokud zůstane jenom u slov, není obrácení dobré.

Eucharistický život, modlitby, apoštolské kázání a zkušenost společenství (srov. Sk 2,42) činí z věřících množství lidí, kteří mají »jedno srdce a jednu duši« a nepovažují nic ze svého majetku za svoje vlastní, ale všechno mají společné« (srov. Sk 4,32). To je tak silný životní vzor, že nám pomáhá, abychom byli štědrí a neskrblili. Z tohoto důvodu »nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval« (Sk 4,34-35). Církev se vždycky vyznačovala těmito gesty křesťanů, kteří se vzdávali nadbytku a nepotřebného majetku, aby jej dali těm, kdo byli v nouzi. A to nejenom peníze, ale také čas. Kolik jen křesťanů – například vy, tady v Itálii – se věnuje dobrovolnické službě. To je krásné! Znamená to sdílet a dělit se o svůj čas s druhými, aby se dostalo pomoci těm, kdo ji potřebují. Volontariát, charita, návštěvy nemocných – o všechno je třeba se s druhými dělit a nehladat jen svůj zájem.

Koinonia nebo společenství je tedy *nový způsob vztahů mezi Pánovými učedníky*. Křesťané mezi sebou zakoušejí nový způsob bytí a jednání. Tento způsob je křesťanům vlastní, takže si pohané, kteří pozorovali křesťany, říkali: „Podívejte, jak se mají rádi.“ Láska je tedy ten způsob. Ne však verbální, fingovaná, nýbrž skutečná, konkrétní láska a vzájemná pomoc. Spojení s Kristem nastoluje spojení s bratry, což vyúsťuje a vyjadřuje se také ve společném sdílení materiálních dober. Ano, tento způsob

společného přebývání, tato láska sahá až do kapes a vede ke zřeknutí se peněz ve prospěch druhých i proti vlastnímu zájmu. Příslušnost ke Kristovu Tělu vytváří ve věřících spoluzodpovědnost jedněch za druhé. Víra v Ježíše činí nás všechny - jedny za druhé - spoluzodpovědnými. Někdo řekne: „Podívej na tamtoho. Nemá, kde bydlet, ale to je jeho věc.“ My křesťané mezi sebou takto mluvit nemůžeme. Musím se za dotyčného modlit, vzít jej k sobě a nebýt lhostejný. Toto znamená být křesťanem. Proto silní podporují slabé (srov. Řím 15,1), a nikdo nezakouší nedostatek, který ponižuje a znetvořuje lidskou důstojnost; jsou totiž společenstvím, mají jedno srdce a mají se rádi. A znamením je konkrétní láska.

Jakub, Petr a Jan – „sloupy“ Jeruzalémské církve – společně ustanoví, že Pavel a Barnabáš budou hlásat evangelium pohanům, zatímco oni židům, a požadují pouze, aby se nezapomínalo na chudé (srov. Gal 2,9-10). A nejenom materiálně chudé, ale také duchovně chudé, lidi trpící problémy a potřebující naši blízkost. Křesťan vychází vždycky od sebe, ze svého srdce a přibližuje se k druhým jako se Ježíš přiblížil nám. Taková je prvotní křesťanská obec.

Konkrétního příkladu sdílení a společného majetku se nám dostává ze svědectví Barnabáše, který vlastnil pole, prodal je a peníze přinesl apoštolům (srov. Sk 4,36-37). Vedle jeho kladného příkladu se však objevuje jiný, tristně zaporný: Ananiáš a jeho manželka Sáfira prodali pozemek a rozhodli se přinést apoštolům pouze část získaných peněz, zbytek si nechali (srov. Sk 5,1-2). Tento podvod přerušil řetězec nezištného, upřímného a nesobeckého sdílení, což mělo tragické a fatální důsledky (Sk 5,5.10). Apoštol Petr demaskuje Ananiášovu nepoctivost a zpronevěru a říká mu: »Proč ti satan ovládl srdce, žes obelhal Ducha svatého a z peněz za to pole sis část lstivě ponechal? [...] Neobelhal jsi lidi, ale Boha« (Sk 5,3-4). Mohli bychom říci, že Ananiáš obelhal Boha svým neprodyšným a pokryteckým smýšlením neboli „dojednanou“, částečnou a oportunistickou příslušností k církvi. Přetvářka je nejhorší nepřítel křesťanské obce a křesťanské lásky, totiž předstírání lásky ve snaze dosáhnout svých vlastních zájmů.

Připravovat dar o upřímnost totiž znamená pěstovat pokrytectví, vzdálit se pravdě, stát se sobeckým, zhašet plamen společenství a vystavovat se mrazu vnitřní smrti. Kdo si takto počíná, pohybuje se v církvi jako turista. Mnozí turisté jsou v církvi; vždycky jen přechodně a nikdy nejdou dovnitř. Je to duchovní turistika, kterou si namlouvají, že jsou křesťané. Jsou však pouhými turisty v katakombách. My však nesmíme být v církvi turisty, nýbrž bratry jedni pro druhé. Život pojímaný pouze na základě profitu a výhodných situací na úkor druhých nezbytně způsobuje vnitřní smrt. A kolik jen lidí se tváří, že jsou nablízku církvi, že jsou přáteli kněží i biskupů, zatímco usilují pouze o svůj prospěch. Tyto přetvářky pustoší církev!

Pane – prosím za nás všechny - obdař nás svým Duchem laskavosti, jenž přemáhá každou přetvářku a uvádí do oběhu pravdu, živící křesťanskou solidaritu, která není nějakou podpůrnou sociální aktivitou, nýbrž nezbytným vyjádřením přirozenosti církve, nejněžnější matky všech, zejména těch nejchudších.

Angelus

25.8.2019

Dveře ke spáse jsou těsné, ale pro všechny

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnešní evangelium (srov. Lk 13,22-30) nám prezentuje Ježíše, který prochází městy a vesnicemi, učí a ubírá se k Jeruzalému, kde, jak ví, zemře na kříži za spásu nás všech. Do tohoto kontextu spadá otázka, kterou mu kdosi položil: »Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?« (v.23). O této otázce se tehdy diskutovalo – kdo bude spasen a kdo nikoli – a existovaly různé způsoby, jak v této věci interpretovat Písmo podle příslušných textů. Ježíš však tuto otázku, zaměřenou na kvantitu čili počet, obrací a klade svoji odpověď spíše na rovinu odpovědnosti, čímž nás vybízí, abychom dobře využili nyníjší čas. Říká totiž: »Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám, mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci« (v.24).

Těmito slovy Ježíš vysvětluje, že nejde o otázku počtu, v ráji neexistuje *numerus clausus*! Jde o to vydat se hned teď správnou cestou, která je *pro všechny*, leč *těsná*. To je problém. Ježíš nás nechce mámit slovy: „Budte klidní, je to snadné, je tu krásná autostráda na konci je velká brána...“ To nám neříká, mluví o těsných dveřích. Říká nám, jak se věci mají: průchod je těsný. V jakém smyslu? V tom smyslu, že ke spáse je třeba mít rád Boha a bližního, a to není pohodlné. Dveře jsou těsné, protože láska je vždycky náročná, žádá závazek, ba úsilí, to znamená rozhodnou a stálou vůli žít podle

evangelia. Svatý Pavel tomu říká »dobrý boj pro víru« (srov. 1 *Tim* 6,12). Nezbytná je každodenní a celodenní snaha mít rád Boha a bližního.

A na vysvětlenou podává Ježíš podobenství o pánovi domu, který představuje Hospodina. Jeho dům symbolizuje život věčný, tedy spásu. A zde se vrací onen obraz *dveří*. Ježíš říká: »Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: „Pane, otevři nám“, odpoví vám: „Neznám vás, odkud jste.“« (v.25). Takoví se pak budou snažit dosáhnout uznání a připomínat se pánovi domu: „Já jsem s tebou jedl a pil... naslouchal jsem veřejně tvým radám a tvému učení (srov. v.26). „Byl jsem na tvójí přednášce...“ Pán jim však zopakuje, že je nezná, a nazývá je „pachateli nepravosti“. Toto je problém! Pán nás pozná nikoli podle našich titulů... „Vždyť jsem byl, Pane, členem oné asociace, přítelem tamtoho monsignora, kardinála či kněze...“ Nikoli, tituly nic neznamenají, nejsou k ničemu. Pán nás poznává jediné podle pokorného a dobrého života z víry, projevující se skutky.

A pro nás křesťany to znamená, že jsme povoláni uskutečňovat opravdové společenství s Ježíšem, tím že se modlíme, chodíme do kostela, přistupujeme ke svátostem a živíme se Jeho Slovem. To nás udržuje ve víře, živí naši naděje a oživuje lásku. A tak s milostí Boží můžeme a máme vydávat svůj život pro dobro bratří a bojovat proti každé formě zla a nespravedlnosti.

Kéž nám v tom pomáhá Panna Maria. Ona prošla těsnými dveřmi, jimiž je Ježíš. Přijala ho celým srdcem a následovala denně svým životem, i když nechápala a její duše byla proniknuta mečem. Proto ji vzýváme jako Bránu nebeskou. Maria je nebeská brána, která je přesným otiskem Ježíšovy podoby, bránou Božího srdce, které je náročné, leč otevřené nám všem.

29.8.2019

Kardinál Sarah: Skutečnou nouzí je zapomenutí na Boha

Pavia. Augustinovo zapálené hledání Pravdy a Boha, cesta jeho konverze je pro každého nás vzorem, protože také my jsme neustále na cestě obrácení, také my hledáme, jak dospět k Logu, Kristu, k Bohu učiněnému tělem, kterého se můžeme dotknout, vidět svýma očima a milovat – řekl kardinál Robert Sarah včerejších při oslavách ke cti sv. Augustina nad jeho hrobem v severoitalské Pavii.

Prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti mluvil o svém zvláštním vztahu k tomuto velkému církevnímu otci, který byl podobně jako on Afričanem a může být vzorem obrácení pro současný svět. Sv. Augustin si totiž Boha zamiloval pozdě, po celé své mládí hledal štěstí bez Boha. Po této stránce jse podobá dnešnímu člověku, kterému se zdá, že se bez Boha může obejít. Celá naše společnost, jak připomínali poslední papežové, se zařizuje tak, jakoby Bůh nebyl, a žije v tiché apostazi a relativismu, konstatoval kardinál Sarah.

Zdůraznil, že současný svět usiluje o oddálení člověka od Boha skrze ideologie, které pošlapávají evangelium a Boží přikázání. „Také uvnitř církve jsou pastýři, kteří se nechávají svést z cesty těmito ideologiemi, předkládají je věřícím s přesvědčením, že takto činí evangelium zajímavějším, protože snažším k životu. Ježíš však přišel, aby nám ukázal náročné evangelium a jediné když radikálně žijeme Jeho slovem, naše lidská a křesťanská existence se naplňuje,“ kázal africký kardinál. „Neřídme se učením těch pastýřů, kteří předkládají evangelium jiné než jaké nám zanechali apoštolové,“ zdůraznil prefekt Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. Pastýři církve se mají řídit učením, které sv. Pavel předal Timoteovi, když jej vybízel, aby hlásal Boží slovo vhod i nevhod, a varoval před těmi, kdo se budou obklopot učiteli podle svého vkusu, kteří „odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájm“ (2 *Tim* 4, 2-4) – připomínal kardinál Sarah.